

Cartea lui Daniel - Optzeci și cinci

Dezvăluirea călătoriei profetice: legătura divină a reperelor istorice

Jeff Pippenger

2024-02-18

ငါးရာနှစ်ခွဲခွဲကြောက်ဆယ်သုံး ခုနှစ်၏ ပုန်ကန်မှုအပေါ် တစ်ရာနှစ်ဆယ်ခွဲခွဲ ကြောက် နှစ်ကပြသော် ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ဒီယလေ အခန်းကြီး ၁၁ ၏ နောက်ဆုံး ခြောက်ပိုဒ်ကို တံဆိပ်ဖွင့်ဖတ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်တွင် ပထမဆုံး တံဆိပ်ဖွင့်ဖတ်ပေးခြင်းရသော အသိပညာမှာ သန့်ရှင်းသော သမိုင်း၏ ပြုပြင်ခြင်းလဲရေး လမ်းကြောင်းများကို အသိအမှတ်ပြုခြင်းနှင့် ၎င်းတို့အားလုံးသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အပြိုင်ညီကကြောင်း ဖွင့်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် နောက်ဆုံး ခြောက်ပိုဒ်၏ အလင်းသည် စတင် ဖွင့်လှစ်လာခဲ့သည်။ ဤအမှန်တရားများကို ပထမဆုံး လူသိရှင်ကြား တင်ပေးခြင်းသည် ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး အကကြောင်းအရာမှာ ပြုပြင်ခြင်းလဲရေး လမ်းကြောင်းများဖြစ်သည်။ ၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင် The Time of the End ဟု အမည်ပေးထားသော မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ထိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ဒီယလေ အခန်းကြီး ၁၁ ၏ နောက်ဆုံး ခြောက်ပိုဒ်ကို သတ်မှတ်ဖော်ပြခဲ့သည်။

1996 a fost anul în care mesajul a fost formalizat, ceea ce constituie un reper profetic care este paralel cu formalizarea mesajului lui William Miller în 1831. Mesajul lui Miller a fost vestirea deschiderii judecării, iar ultimele șase versete din Daniel unsprezece au fost vestirea încheierii judecării. Subiectul mesajului lui Miller a fost timpul profetic așa cum este descoperit în Biblie. Subiectul ultimelor șase versete din Daniel unsprezece a fost Roma modernă (regele contrafăcut al miazănoaptei). Metodologia descoperită lui Miller a fost cele 14 reguli ale sale de interpretare profetică. Metodologia descoperită în 1989 a fost „linie peste linie” a mișcărilor de reformă.

Trabalho Millera uključivao je uspostavljanje Reči Božje kao autoritativne, nasuprot papskim predanjima i običajima koji su bili na snazi u svetu hiljadu dve stotine i šezdeset godina. Iz tog razloga, Millerova poruka prvi put je objavljena 1831. godine (čime je Millerova poruka formalizovana), tačno dve stotine i dvadeset godina nakon izdavanja Biblije kralja Džejmsa. Delo organizacije Future for America bilo je prepoznavanje uloge Sjedinjenih Država u isceljivanju smrtonosne rane papstva pri uskoro dolazećem zakonu o nedelji. Iz tog razloga, časopis The Time of the End objavljen je 1996. godine (čime je poruka formalizovana), tačno dve stotine i dvadeset godina nakon nastanka Sjedinjenih Država 1776. godine.

Recunoașterea celor două sute douăzeci de ani care au legat tema fiecărei mișcări de reformă de un punct de referință istoric nu a fost înțeleasă decât cu mult după 11 septembrie 2001, căci abia atunci când al treilea vai a sosit la acea dată Domnul Și-a condus poporul înapoi la vechile cărări din Ieremia capitolul șase, versetele șaisprezece și șaptesprezece. Acolo a fost redescoperită lumina „celor șapte vremi”, iar pe măsură ce acea lumină s-a dezvoltat, a devenit evident că două sute douăzeci este numărul care leagă Daniel opt, versetele treisprezece și paisprezece, între ele. În versetul treisprezece este identificată viziunea „chazon” a istoriei profetice, iar în versetul paisprezece este identificată viziunea „mareh” a „înfățișării”. Legătura dintre aceste două versete este ceea ce Gabriel a venit să-l învețe pe Daniel, iar Daniel îi reprezintă pe oamenii lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, care ajung să înțeleagă legătura dintre aceste două viziuni.

Viziunea din versetul treisprezece reprezintă „cele șapte vremi” (două mii cinci sute douăzeci de ani), iar viziunea din versetul paisprezece reprezintă cele două mii trei sute de zile (ani). „Cele șapte vremi” împotriva împărăției de sud a lui Iuda, care reprezintă Iuda, Ierusalimul și sanctuarul, au început în anul 677 î.Hr., iar cei două mii trei sute de ani, care indică restaurarea Ierusalimului și a sanctuarului, au început în anul 457 î.Hr.

Două sute douăzeci de ani leagă aceste două viziuni între ele, iar numărul două sute douăzeci a fost recunoscut ca fiind un simbol al legăturii dintre călcarea în picioare a oștirii și a sanctuarului de către puterile pustiitoare ale păgânismului și papalității, ceea ce este reprezentat ca o risipire și indignarea lui Dumnezeu. Cei două sute douăzeci de ani au legat viziunea lucrării satanice de călcare în picioare a sanctuarului de viziunea lucrării dumnezeiești de restaurare a aceluiași templu. Cei două sute douăzeci de ani sunt, așadar, un simbol care reprezintă o legătură sacră.

Așa cum mișcarea millerită s-a încheiat odată cu răzvrătirea din 1863, iar apoi, o sută douăzeci și șase de ani mai târziu, a sosit mișcarea celui de-al treilea înger, subliniind astfel că cele două mișcări erau legate prin simbolismul „celor șapte vremi” (o sută douăzeci și șase), cei două sute douăzeci de ani au legat întemeierea de către Miller a mesajului Bibliei în 1831 de producerea Bibliei King James în 1611; tot astfel, aceeași perioadă de timp a legat Future for America de începutul Americii, în timp ce identifica sfârșitul Americii.

La 22 octombrie 1844, Solul Legământului a venit deodată la templul pe care Îl ridicase în patruzeci și șase de ani, din 1798, sfârșitul primei indignări, până în 1844, sfârșitul ultimei indignări. Intrarea Sa în templu fusese precedată de revărsarea Duhului Sfânt în mișcarea Strigătului de la Miezul Noptii, care fusese prefigurată prin intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim. Aceste două mărturii stabilesc faptul că, atunci când mișcarea Strigătului de la Miezul Noptii se repetă în zilele din urmă, Hristos va fi ridicat templul celor o sută patruzeci și patru de mii. Cele două mișcări în care se împlinește Strigătul de la Miezul Noptii din parabola celor zece fecioare sunt paralele una cu cealaltă.

„Adesea mi se atrage atenția asupra pildei celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte și cinci neînțelepte. Această pildă s-a împlinit și se va împlini întocmai până la ultima literă, căci are o aplicare specială pentru acest timp și, asemenea soliei celui de-al treilea înger, s-a împlinit și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului.” Review and Herald, 19 august 1890.

Istoria milleriților (mișcarea primului înger) reprezintă o manifestare tot mai intensă a puterii lui Dumnezeu, care a început atunci când cartea lui Daniel a fost desigilată în 1798. Puterea a crescut când îngerul din Apocalipsa zece a coborât la 11 august 1840. Apoi a venit prima dezamăgire din 19 aprilie 1844, care în cele din urmă a dus la revărsarea Duhului Sfânt la adunarea de tabără de la Exeter, începând cu 12 august 1844, și a continuat să se răspândească asemenea unui val uriaș peste țară până la 22 octombrie 1844.

Istoria Future for America (mișcarea celui de-al treilea înger) reprezintă o manifestare crescândă a puterii lui Dumnezeu, care a început atunci când cartea lui Daniel a fost desigilată în 1989. Puterea a crescut când îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât la 11 septembrie 2001. Apoi a venit

prima dezamăgire din 18 iulie 2020, care va conduce în cele din urmă la revărsarea Duhului Sfânt, care va continua să se răspândească asemenea unui foc mistuitor pe tot pământul, până când Mihail Se va ridica și timpul de probă al omenirii se va încheia.

La 22 octombrie 1844, au fost împlinite mai multe profeții, identificând astfel că, la legea duminicală care se apropie, mai multe profeții vor fi din nou împlinite. Una dintre aceste profeții este întârzierea viziunii, așa cum este reprezentată în capitolul doi din Habacuc. Capitolul doi din Habacuc a identificat experiența atât a mișcării primului înger, cât și a celui de-al treilea înger. Ambele mișcări se confruntă cu o dezbateră privind metodologia biblică corectă, desfășurată între acei reprezentanți ai mișcării și fostul popor ales, care este trecut cu vederea în cursul procesului dezbaterii.

Mesajul care trebuia apărut de străjerii istoriei primului înger era identificarea adevărilor (nestematele lui Miller), care, în cele din urmă, au fost reprezentate pe cele două hărți sacre din 1843 și 1850. În desfășurarea dezbaterii avea să existe o dezamăgire care a marcat o separare de cele două clase antagonice și o chemare la o consacrare mai profundă pentru cei credincioși.

Apoi, Habacuc identifică deosebirea dintre cele două clase implicate în procesul de încercare a adevărilor fundamentale. Acel proces de încercare, care a inclus dezbateră dintre cele două clase și care a amuțit la 22 octombrie 1844, s-a încheiat chiar acolo unde s-a încheiat capitolul al doilea din Habacuc.

Însă Domnul este în Templul Său cel sfânt: tot pământul să tacă înaintea Lui. Habacuc 2:20.

Lordul a intrat deodată în templul Său millerit, și atunci tot pământul trebuia să păstreze tăcerea, căci sosise Ziua Ispășirii antitipice și începuse judecata morților. Istoria profetică din Habacuc capitolul doi s-a încheiat la 22 octombrie 1844, iar Isus identifică întotdeauna sfârșitul unui lucru cu începutul unui lucru. Începutul celor două viziuni ale celor două mii cinci sute douăzeci de ani de călcare în picioare a sanctuarului și a oștirii, și viziunea restaurării sanctuarului și a oștirii, au început împreună, dar despărțite de două sute douăzeci de ani, iar când s-au încheiat, au fost identificate ca încheiate, în Habacuc capitolul DOI versetul DOUĂZECI.

La legea duminicală care va veni în curând, mai multe profeții se vor împlini. Una dintre aceste profeții este întârzierea vedeniei, așa cum este reprezentată în capitolul doi din Habacuc. Capitolul doi din Habacuc identifică experiența atât a mișcării primului înger, cât și a celui de-al treilea înger. Ambele mișcări sunt confruntate cu o dezbateră cu privire la metodologia biblică corectă, care se desfășoară între acei reprezentanți ai mișcării și fostul popor ales, care este trecut cu vederea în timpul procesului acestei dezbateri.

Mesajul care trebuie apărut de străjerii istoriei celui de-al treilea înger este identificarea adevărilor (bijuteriile lui Miller) care, în cele din urmă, au fost reprezentate pe cele două hărți sacre din 1843 și 1850. În desfășurarea dezbaterii a existat o dezamăgire care a marcat o despărțire între cele două clase antagonice și o chemare la o consacrare mai profundă pentru cei credincioși. Apoi, Habacuc identifică distincția dintre cele două clase implicate în procesul de testare a adevărilor fundamentale. Acel proces de testare, care a fost reprezentat prin dezbateră dintre

cele două clase, se va încheia pe deplin la legea duminicală care vine curând, chiar acolo unde s-a încheiat capitolul doi din Habacuc.

Dar Domnul este în templul Lui cel sfânt: tot pământul să tacă înaintea Lui. Habacuc 2:20.

Domnul va intra deodată în templul celor o sută patruzeci și patru de mii, iar atunci tot pământul va păstra tăcerea, căci Ziua Ispășirii antitipice va ajunge la judecata celor vii. Istoria profetică din Habacuc, capitolul doi, se încheie la legea duminicală care urmează să vină în curând, iar Isus identifică întotdeauna sfârșitul unui lucru cu începutul unui lucru.

Judecata celor vii a început la 11 septembrie 2001, însă judecata este un proces. Acest proces începe cu casa lui Dumnezeu, iar apoi ajunge într-un punct în care judecata vine asupra celor din afara casei lui Dumnezeu. Când marile clădiri ale orașului New York au fost doborâte, a început judecata reprezentată de îngerul cu sigiliul care trece prin Ierusalim și pune un semn asupra celor care suspină și strigă din pricina urâciunilor care se săvârșesc în biserică, precum și a urâciunilor săvârșite în țară. La legea duminicală care va veni curând, Hristos va fi încheiat lucrarea de ridicare a templului celor o sută patruzeci și patru de mii, iar îngerii nimicitori vor aduce judecata asupra Ierusalimului.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt atunci înălțați ca un steag, iar judecata celor vii începe pentru cealaltă turmă, reprezentată de Edom, Moab și fruntașii copiilor lui Amon în Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci și unu.

Fie că avem în vedere mișcarea millerită a primului înger, fie puternica mișcare a celui de-al treilea înger, istoria completă a mișcării de reformă reprezintă o descoperire progresiv intensificată a adevărului, care culminează cu revărsarea Duhului Sfânt. Revărsarea Duhului Sfânt constituie punctul central al profețiilor zilelor de pe urmă. De aceea fecioarele neînțelepte nu au untdelemn, iar cele înțelepte au. Untdelemnul este ploaia.

Они говорят: если человек отпустит жену свою, и она отойдет от него и делается женою другого, то возвратится ли он к ней опять? не осквернится ли крайне та земля? А ты блудодействовала со многими любовниками; однако же возвратись ко Мне, говорит Господь. Подними глаза твои на высоты и посмотри, где не лежала ты с кем-либо. При дорогах сидела ты для них, как аравитянин в пустыне; и осквернила землю блудом твоим и нечестием твоим. Посему были удержаны дожди, и не было позднего дождя; но у тебя был лоб блудницы, ты отвергла стыд. Не будешь ли ты отныне взывать ко Мне: «Отец мой! Ты был путеводителем юности моей»? Иеремия 3:1–4.

În pasajul acesta (și toți profeții vorbesc despre zilele de pe urmă), Dumnezeu arată că poporul Său a curvit, până acolo încât are o frunte de desfrântată. Desfrântata zilelor de pe urmă este puterea papală, iar fruntea reprezintă o hotărâre deliberată. Poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este nelegiuit, însă Dumnezeu adresează o chemare finală, deși ei au ajuns în punctul în care au luat aceeași hotărâre ca desfrântata. Ei și-au format un caracter reprezentat prin a patra generație, în care sunt pregătiți să se închine soarelui, așa cum este reprezentat în a patra generație din capitolul opt al lui Ezechiel.

„A sosit timpul ca adevărata lumină să strălucească în mijlocul întunericului moral. Solia celui de-al treilea înger a fost trimisă în lume, avertizându-i pe oameni să nu primească semnul fiarei sau al chipului ei pe frunțile lor ori în mâinile lor. A primi acest semn înseamnă a ajunge la aceeași hotărâre pe care a luat-o fiara și a susține aceleași idei, în opoziție directă față de Cuvântul lui Dumnezeu. Despre toți cei care primesc acest semn, Dumnezeu spune: «Acela va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul indignării Lui; și va fi chinuit cu foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.»” Review and Herald, 13 iulie 1897.

Ieremia îi identifică pe cei din poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă ca având deja fruntea curvei. Ei sunt pe punctul de a primi semnul fiarei, căci sunt „răi”. În pasajul tocmai citat, sora White continuă:

„Dacă lumina adevărului ți-a fost prezentată, descoperindu-ți Sabatul poruncii a patra și arătând că nu există niciun temei în Cuvântul lui Dumnezeu pentru păzirea duminicii, și totuși tu continui să te agăți de sabbatul fals, refuzând să ții sfânt Sabatul pe care Dumnezeu îl numește «ziua Mea cea sfântă», primești semnul fiarei. Când are loc aceasta? — Atunci când ascuți de decretul care îți poruncește să încetezi lucrul duminica și să I te închini lui Dumnezeu, în timp ce știi că nu există niciun cuvânt în Biblie care să arate că duminica este altceva decât o zi obișnuită de lucru, consimți să primești semnul fiarei și refuzi sigiliul lui Dumnezeu. Dacă primim acest semn pe frunțile noastre sau în mâinile noastre, judecățile rostite împotriva celor neascultători trebuie să cadă asupra noastră. Dar sigiliul Dumnezeului celui viu este pus asupra acelor care păzesc cu conștiinciozitate Sabatul Domnului.”

„Și Dumnezeu a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor inimii lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău... Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu și pământul era plin de silnicie... Și Dumnezeu i-a zis lui Noe: «Sfârșitul oricărei făpturi a venit înaintea Mea; căci pământul este plin de silnicie din pricina lor; și, iată, îi voi nimici împreună cu pământul.»” Ei trebuiau să fie nimiciți, pentru că pângăriseră pământul pe care Dumnezeu îl crease spre a fi locuit de un popor neprihănit.

„Jak było za dni Noego’ — oświadczył Chrystus — ,tak będzie i za dni Syna Człowieczego’. A czyż nie jest tak? Każdy, kto zajrzy do codziennej prasy, może zobaczyć długą listę zbrodni — pijaństwo, kradzież, rabunek, sprzeniewierzenie, morderstwo. Niekiedy mordowane są całe rodziny, aby mogły zostać zaspokojone pragnienia człowieka, by posiadać pieniądze lub dobra, które do niego nie należą. Świat rzeczywiście staje się taki, jaki był za dni Noego, ponieważ ludzie jawnie lekceważą przykazania Boże.” Review and Herald, 13 lipca 1897 r.

Ieremia îi identifică pe cei din poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă care sunt pe punctul de a se închina soarelui, iar când face aceasta, el arată că „ploile au fost oprite și n-a fost ploaie târzie; dar tu ai avut o frunte de desfrântă, ai refuzat să te rușinezi.” Cei „răi” din poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă nu primesc nicio ploaie târzie și refuză să se rușineze, căci gândurile lor au ajuns necurmat rele, așa cum este reprezentat prin istoria lui Noe și, de asemenea, prin odăile chipurilor din a doua urâciune din Ezechiel, capitolul opt.

Ieremia îi îndreaptă pe cei nelegiuți fără rușine din poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă să „strige” „din” acel „timp” către „călăuzitorul” „tinereții” lor. Călăuzitorul tinereții adventismului au fost cele două table ale lui Habacuc și nestematele reprezentate pe ele. Singura nădejde de a ieși din nelegiuirea care este pe punctul de a aduce moarte veșnică asupra celor nelegiuți din poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este de a striga către Dumnezeul care a fost călăuzitorul la început, început care a ajuns la „vremea sfârșitului” în 1798.

Chestiunea din istoria primului sau celui de-al treilea înger este dacă primești sau nu primești ploaia târzie. Ploaia târzie a început când neamurile s-au mâniat la 11 septembrie 2001.

„În acel timp, în timp ce lucrarea mântuirii se apropie de încheiere, necazul va veni peste pământ, iar națiunile se vor mânia, totuși vor fi ținute în frâu, pentru a nu împiedica lucrarea celui de-al treilea înger. În acel timp, «ploaia târzie», sau înviorarea de la fața Domnului, va veni, pentru a da putere glasului celui puternic al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi revărsate.” Early Writings, 85.

„Ploaia târzie”, care este identificată și ca „învierea”, a început atunci când neamurile s-au mâniat, iar în acel timp „lucrarea mântuirii” a început să se încheie. Cei patru îngeri din Apocalipsa șapte țin în frâu cele patru vânturi, în timp ce sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii este împlinită, iar în capitolul nouă din Ezechiel, acea lucrare este reprezentată prin îngeri care pun un semn asupra celor ce suspină și strigă din pricina urâciunilor săvârșite în Ierusalim. La 11 septembrie 2001, îngerii au început lucrarea de încheiere a punerii unui semn pe frunțile celor o sută patruzeci și patru de mii.

Lucrarea de încheiere a celui de-al treilea înger se împlinește în timpul revărsării ploii târzii, care este și „învierea”, care este o solie.

Căruia i-a zis: „Iată odihna, cu care puteți da odihnă celui obosit; iată locul de răcorire”; totuși ei n-au voit să asculte. Isaia 28:12.

Mesajul pe care ei refuză să-l audă în Isaia este mesajul rostit prin buze bâlbâitoare și constituie mesajul de încercare care reprezintă metodologia „poruncă peste poruncă”.

Dar cuvântul Domnului a fost pentru ei poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; ici puțin, colo puțin; ca să meargă și să cadă pe spate, să fie zdrobiți, prinși în laț și luați. De aceea, ascultați cuvântul Domnului, oameni batjocoritori, care stăpâniți peste acest popor care este în Ierusalim. Fiindcă ați zis: „Am făcut un legământ cu moartea și suntem în învoială cu Locuința morților; când va trece urgia năvalnică, nu va ajunge până la noi; căci din minciună ne-am făcut un adăpost, și sub neadevăr ne-am ascuns.” Isaia 28:13–15.

Cuvântul Domnului, care este mesajul odihnei și al înviorării (ploaia târzie), și care îi face „să meargă, și să cadă pe spate, și să fie zdrobiți, și prinși în laț, și luați”, este dat „batjocoritorilor, care stăpânesc peste poporul acesta care este în Ierusalim”. Ierusalimul este locul unde îngerii îi însemnează pe cei ce suspină și gem, iar bătrânii care și-au trădat încredințarea sunt cei dintâi care

cad.

„Semnul izbăvirii a fost pus asupra aceloră «care suspină și gem pentru toate urâciunile care se săvârșesc». Acum îngerul morții pornește înainte, reprezentat în viziunea lui Ezechiel prin bărbații cu armele de măcel, cărora li se dă porunca: «Ucideți cu desăvârșire bătrâni și tineri, fecioare, copilași și femei; dar să nu vă apropiați de niciun om asupra căruia este semnul; și începeți de la sanctuarul Meu.» Profetul spune: «Au început cu bătrânii care erau înaintea casei.» Ezechiel 9:1–6. Lucrarea de nimicire începe printre aceia care au pretins că sunt păzitorii spirituali ai poporului. Străjerii falși sunt cei dintâi care cad. Nu este nimeni care să fie compătimit sau cruțat. Bărbați, femei, fecioare și copilași pier împreună.” Tragedia veacurilor, 656.

Vom continua să abordăm sporirea cunoștinței care a venit în 1989, în articolul următor.

„Cel ce vede dincolo de înfățișarea exterioară, care citește inimile tuturor oamenilor, spune despre aceia care au avut mare lumină: «Nu sunt mâhniți și uimiți din pricina stării lor morale și spirituale.» Da, ei și-au ales propriile căi, iar sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. «Și Eu le voi alege amăgirile și voi aduce peste ei lucrurile de care se tem; pentru că, atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au ascultat; ci au făcut ce este rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu Mi-a plăcut.» «Dumnezeu le va trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună», pentru că «n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți», «ci și-au găsit plăcerea în nelegiuire». Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.

„Învățătorul ceresc a întrebat: «Ce amăgire mai puternică poate înșela mintea decât pretenția că zidiți pe temelia cea dreaptă și că Dumnezeu primește lucrările voastre, când, în realitate, făptuiți multe lucruri potrivit politicii lumești și păcătuți împotriva lui Iehova? O, este o mare înșelăciune, o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți atunci când oameni care au cunoscut odinioară adevărul iau forma evlaviei drept spiritul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați, că s-au îmbogățit și că nu duc lipsă de nimic, în timp ce, în realitate, duc lipsă de toate.»” Testimonies, volumul 8, 249, 250.